

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 396/2016-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], adresa na doručovanie [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou KOVAL & spol., advokátska kancelária, s. r. o., Komenského 3, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Juraj Koval, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 19 NZ z 28. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxovým podaním 27. novembra 2015 (doplneným o písomnú podobu v zákonnej lehote) doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 19 NZ z 28. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

1.1 Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 396/2016-41 z 15. júna 2016 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v poradí prvou úspešnou uchádzačkou výberového konania na obsadenie dvoch voľných miest sudcu pre Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) vyhláseného okresným súdom 15. decembra 2014. Súdna rada napadnutým rozhodnutím na základe podkladov Národného bezpečnostného úradu v tajnom hlasovaní rozhodla, že sťažovateľka nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne. Napadnuté uznesenie súdnej rady vo svojom celom znení znie: *„Súdna rada Slovenskej republiky na základe podkladov Národného bezpečnostného úradu pre rozhodovanie o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti kandidáta na vymenovanie za sudcu podľa čl. 141a ods. 5 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a § 27ga ods. 4 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 195/2014 Z. z., v tajnom hlasovaní rozhodla, že kandidátka na vymenovanie za sudcu: Meno a priezvisko: [REDACTED]; Rodné číslo: [REDACTED]; Trvalé bydlisko: [REDACTED]; nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne.“*

3. V úvode ústavnej sťažnosti s poukazom na skutkové okolnosti predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia zo strany súdnej rady sťažovateľka konštatuje, že „... Kancelária Súdnej rady vzhľadom na úspech sťažovateľky vo výberovom konaní doručila sťažovateľke v zmysle § 27ga ods. 1 zákona č. 185/2002 Z. z... Bezpečnostný dotazník osoby... elektronickou formou, a to dňa 12.03.2015. Bezpečnostný dotazník sťažovateľka vyplnila podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia a v súlade s ustanovením § 27ga ods. 2 zákona o súdnej rade ho doručila v zákonom ustanovenej 30-dňovej lehote Kancelárii Súdnej rady.

Predsedníčka Súdnej rady Slovenskej republiky... JUDr. Jana Bajánková zvolala na dňa 28. septembra 2015 prvé neverejné zasadnutie Súdnej rady s jediným bodom programu, ktorým bolo rozhodovanie o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidátov na sudcu na základe pokladov predložených Národným bezpečnostným úradom.

Sťažovateľka sa tohto zasadnutia zúčastnila spolu s ďalšími úspešnými kandidátmi na obsadenie voľných miest sudcov okresných súdov Slovenskej republiky. Súdna rada rozhodla, že spomedzi 18-tich posudzovaných kandidátov, 17 kandidáti splnili predpoklady sudcovskej spôsobilosti a vo vzťahu k jednému z kandidátov požiadala o doplnenie podkladov Národný bezpečnostný úrad. Súdna rada predvolala sťažovateľku za účelom podania jej vyjadrenia ku skutočnostiam zisteným Národným bezpečnostným úradom ako poslednú v poradí. Predsedníčka Súdnej rady oboznámila prítomných so zisteniami Národného bezpečnostného úradu a sťažovateľku požiadala o zaujatie stanoviska k týmto zisteniam. Následne jednotliví členovia Súdnej rady dostali priestor klásť sťažovateľke otázky, pričom na záver sa k veci vyjadril prítomný príslušník Národného bezpečnostného úradu.“.

3.1 Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... súdna rada sťažovateľke na neverejnom zasadnutí vytkla nezrovnalosti medzi zisteniami Národného bezpečnostného úradu a skutočnosťami uvedenými sťažovateľkou v bezpečnostnom dotazníku. Konkrétne išlo o: dva dopravné priestupky neuvedené v bezpečnostnom dotazníku... v bezpečnostnom dotazníku neuvedenú vkladnú knižku... členstvo v dozorných radách... a zistené pravidelné vklady na sťažovateľkin účet...“.

Po tajnom hlasovaní predsedníčka Súdnej rady oznámila sťažovateľke, že nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti. Pri ústnom oboznámení s nesplnením predpokladov sudcovskej spôsobilosti nebol sťažovateľke uvedený dôvod rozhodnutia. Rovnako Uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 19 Nz z 28. septembra 2015, ktoré jej bolo zároveň doručené, neobsahuje odôvodnenie, ktorým by bolo vysvetlené, na základe akých skutočností by sťažovateľka nemala spĺňať predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne. Predsedníčka Súdnej rady sťažovateľke oznámila iba technické náležitosti výsledku hlasovania a síce, že za splnenie predpokladov sudcovskej spôsobilosti hlasovalo 9 členov súdnej rady, proti splneniu predpokladov sudcovskej spôsobilosti hlasovalo 5 členov súdnej rady, 4 členovia sa zasadnutia nezúčastnili.

Vydaním tohto uznesenia sa skončilo konanie, v ktorom Súdna rada Slovenskej republiky rozhodovala, či sťažovateľku navrhne prezidentovi Slovenskej republiky na vymenovanie za sudkyňu Okresného súdu Bratislava II. “.

3.2 Argumentujúc rozhodovacou praxou ústavného súdu, sťažovateľka následne spochybňuje správnosť postupu súdnej rady a zastáva názor, že ju súdna rada „... poškodila na jej základnom práve na prístup k verejnej funkcii sudcu tým, že o jej odmietnutí ako uchádzačky na post sudkyne rozhodla iba podľa podkladov predložených Národným bezpečnostným úradom bez toho, aby sama Súdna rada uplatnila vlastnú úvahu spočívajúcu v hodnotení všetkých faktov svedčiacich za návrh na vymenovanie sťažovateľky za sudkyňu a proti návrhu na jej vymenovanie do funkcie sudkyne... Súdna rada ako orgán verejnej moci nepostupovala pri výkone svojej právomoci tak, aby zabezpečila objektivitu svojho postupu smerujúceho k ochrane a uplatňovaniu základného práva sťažovateľky podľa článku 30 ods. 4 Ústavy SR. Uvedený postup Súdnej rady v prípade sťažovateľky vytvoril nevyvážený a nerovný prístup k sťažovateľke ako ku kandidátke na funkciu sudkyne Okresného súdu Bratislava II. “.

3.3 V kontexte ostatnej sťažostnej námietky týkajúcej sa neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdnej rady sťažovateľka v závere podanej ústavnej sťažnosti na podporu svojich tvrdení poznamenáva, že „... v prípade požiadavky, aby kandidát na vymenovanie za sudcu spĺňal predpoklady sudcovskej spôsobilosti, má odôvodnenie

zvlášť veľký význam, lebo iba tak sa kandidát môže oficiálne dozvedieť, či ide o odstrániteľný nedostatok jeho nespôsobilosti stať sa sudcom, ktorý môže napraviť tak, aby sa mohol v budúcnosti znovu uchádzať o vymenovanie za sudcu na inom súde alebo v inom čase alebo či ide o neodstrániteľný nedostatok, ktorý spôsobuje, že sa nikdy nemôže uchádzať o vymenovanie za sudcu... Bez odôvodnenia rozhodnutia Súdnej rady sa napadnuté uznesenie zároveň stáva z vecného hľadiska ťažko preskúmateľným, nakoľko základnou podmienkou preskúmateľnosti výsledku hlasovania je, že existovali dostatočne konkrétne a jasne formulované dôvody, ktoré viedli Súdnu radu k iniciovaniu daného výsledku hlasovania. Takéto rozhodnutie je preto v materiálnom právnom štáte neprípustné...“.

4. S ohľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky priznané článkom priznané článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a jej ľudské právo podľa článku 25 písm. c) Paktu o občianskych a politických právach rozhodnutím Súdnej rady Slovenskej republiky č. 19 NZ z 28. septembra 2015 porušené bolo.

2. Uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 19 NZ z 28. septembra 2015 sa ruší. Vec sa vracia Súdnej rade Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa článku 127 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke za porušenie jej základného práva priznaného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ľudským právom podľa článku 25 písm. c) Paktu o občianskych a politických právach, primerané finančné zadosťučinenie 1 500 eur. Súdna rada Slovenskej republiky je povinná vyplatiť toto zadosťučinenie do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet sťažovateľky.

4. Sťažovateľke priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €, ktorú je Súdna rada Slovenskej republiky povinná vyplatiť splnomocnenému advokátovi zastupujúcemu sťažovateľku v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do dvoch

mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet advokáta.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľky

Vyjadrenie odporcu

5. Listom č. SR 5/2016 z 25. januára 2016 doručeným ústavnému súdu 2. februára 2016 sa k podanej ústavnej sťažnosti vyjadrila súdna rada ako odporca v konaní.

5.1 Podľa súdnej rady postupom a napadnutým rozhodnutím konala v medziach pôsobnosti danej jej ústavou a spôsobom uvedeným zákonom, a preto nemohlo dôjsť k diskriminácii sťažovateľky porušením práva v prístupe k verejnej funkcii. Súdna rada bola zriadená ako orgán nezávislosti súdnictva, ktorý má ústavou a zákonom dané rozhodovacie právomoci smerom k súdnej moci.

5.2 Pri rozhodovaní o sudcovskej spôsobilosti sťažovateľky na funkciu sudcu súdna rada postupovala rovnako ako pri ostatných kandidátoch. Neodôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré je pre sťažovateľku nepriaznivé, nemôže byť porušením práva na prístup k funkcii sudcu za rovnakých podmienok. Právna úprava neukladá povinnosť súdnej rade odôvodniť rozhodnutie, na ktorom sa súdna rada uzniesla, že kandidát na funkciu sudcu nespĺňa sudcovskú spôsobilosť. Súdna rada pri výkone právomoci v tomto prípade rokuje neverejne, hlasuje tajne, ale dáva možnosť, aby sa kandidát osobne k zisteným podkladom vyjadril ešte pred rozhodnutím a až následne prostredníctvom tajného hlasovania rozhodne, výsledkom čoho je vydané uznesenie.

5.3 Na podklade vyjadreného je súdna rada toho názoru, že jej postup bol v súlade s jej ústavným a zákonným vymedzením, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že ústavnú sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

5.4 Súdna rada zároveň súhlasila s upustením od ústneho pojednávania v konaní pred ústavným súdom.

Replika sťažovateľky

6. Listom z 25. júla 2016 doručeným ústavnému súdu 27. júla 2016 sa k vyjadreniu odporcu vyjadrila sťažovateľka (replika).

6.1 Sťažovateľka aj naďalej zastáva názor, že napadnutým rozhodnutím súdnej rady o tom, že nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne, bolo porušené jej základné právo na prístup k verejnej funkcii podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v spojení s ľudským právom podľa čl. 25 písm. c) paktu.

6.2 Podľa sťažovateľky je nesporné, že rozhodovanie súdnej rady o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidáta na vymenovanie za sudcu patrí do oblasti rozhodovania o právne garantovaných a determinovaných verejných subjektívnych právach. Výsledkom tohto procesu je rozhodnutie, ktoré má záväzné právne dôsledky pre subjekty, o ktorých právach sa rozhoduje. Dopadom takýchto rozhodnutí musí preto v právnom štáte prislúchať rovnaká právna ochrana ako dopadom rozhodnutí či iných aktov alebo úkonov iných správnych orgánov.

6.3 Sťažovateľka uvádza, že podľa § 5 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) má súdna rada pri splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti vychádzať z komplexného posúdenia uchádzača o funkciu sudcu, ako aj z podkladov Národného bezpečnostného úradu. To podľa mienky sťažovateľky znamená, že súdna rada je pri rozhodovaní o splnení, resp. nesplnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti povinná prihliadať jednak na splnenie podmienok vymedzených v § 5 ods. 1 zákona o sudcoch, ako aj na podklady Národného bezpečnostného úradu. Z napadnutého rozhodnutia podľa slov sťažovateľky vyplýva, že súdna rada pri

rozhodovaní o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľky ako kandidátky na vymenovanie za sudcu svojvoľne prihliadala len na podklady Národného bezpečnostného úradu a žiadnym spôsobom nezohľadnila splnenie podmienok podľa § 5 ods. 1 zákona o sudcoch, napríklad výsledky sťažovateľky, ktoré vzišli z výberového konania. V neposlednom rade sťažovateľka opätovne poukazuje na to, že z predmetného napadnutého uznesenia súdnej rady si nemohla utvoriť konkrétny a presný obraz o tom, ktoré skutočnosti uvedené v podkladoch Národného bezpečnostného úradu ju viedli k tomu, že nie je spôsobilá na vymenovanie za sudcu.

6.4 Sťažovateľka zároveň súhlasila s upustením od ústneho pojednávania v konaní pred ústavným súdom.

III.

Relevantná právna úprava

7. Ústavný súd s ohľadom na procesnú čistotu ozrejmuje, že v priebehu konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky pred ústavným súdom nadobudol 1. marca 2019 účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

7.1 V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

7.2 Vec sťažovateľky napadla ústavnému súdu 27. novembra 2015 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná

a rozhodnutá v senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

8. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky, že súdna rada nepostupovala pri vydávaní napadnutého uznesenia ústavne konformným spôsobom a napadnutým uznesením zasiahla do jej základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 25 písm. c) paktu.

9. Ústavný súd dáva do pozornosti, že otázkou kvality procesu posudzovania kandidátov na vymenovanie za sudcov pred súdnou radou a ústavnými podmienkami kladenými na kvalitu aktu súdnej rady o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidátom na vymenovanie za sudcu sa ústavný súd podrobne a vyčerpávajúco zaoberal v náleze sp. zn. II. ÚS 29/2011 z 13. decembra 2012. Tam uvedené východiská a právne závery sú plne aplikovateľné aj na vec sťažovateľky a ústavný súd bude preto aj z týchto pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky vychádzať.

9.1 Článok 30 ods. 4 ústavy zaručuje každému občanovi právo na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok. Funkcia sudcu je podľa stálej judikatúry ústavného súdu takou verejnou funkciou, keďže ide priamo podľa ústavy o vykonávateľa jednej zo zložiek štátnej moci – moci súdnej (porov. napr. II. ÚS 258/03, III. ÚS 79/04).

9.2 Podstatou veci je tak fakticky nutnosť zistenia toho, čo je obsahom práva kandidáta na vymenovanie za sudcu na rovný prístup k verejným funkciám voči súdnej rade. Ústavný súd tu rozhoduje, či súdna rada porušila právo kandidáta na vymenovanie za sudcu na rovný prístup k verejným funkciám.

9.3 Moderný konštitucionalizmus neustále hľadá odpovede na otázky diskrecie ústavných orgánov pri prijímaní ústavných aktov, zvlášť pri menovacích právomociach

(porov. menovanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky prezidentom Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 4/2012, menovanie viceguvernéra Národnej banky Slovenska sp. zn. PL. ÚS 14/06, rozsudok českého Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Aps 3/2005, rozhodnutie poľského ústavného tribunálu SK 37/08, rozhodnutie maďarského ústavného súdu č. 48/1991 a č. 36/1992). Hľadá odpovede o ústavnoprávnej povahe aktov, či ide o tzv. vládne akty (III. ÚS 200/05), či ide o akty súdne preskúmateľné alebo nie, či ústavný orgán má povinnosť daný akt prijať, či má byť akt odôvodnený alebo nie, a aká je ústavnoprávna zodpovednosť pri (ne)vydaní takýchto aktov. Relatívne často počuť, že ústava zabudla na to či ono, tamto by malo byť v ústave upravené. Je si však potrebné uvedomiť, že vývoj spoločnosti a ústavného života je taký pestrý, že uvedený proces formovania našej ústavnosti sa nikdy neskončí.

9.4 V tomto rámci je nutné vnímať aj proces navrhovania kandidátov na vymenovanie za sudcov súdnou radou. Súdna rada, tak ako je zakotvená v ústave a konkretizovaná v zákonnej úprave, nebola, čo sa týka jej povahy a postavenia a z nich vyplývajúcich charakteristík, teoreticky precizovaná alebo dogmaticky „ukotvená“.

9.5 Samotná okolnosť, že určitý orgán hlasuje, a to dokonca tajne, nemôže bez ďalšieho určovať, či jeho rozhodnutia majú alebo nemajú byť odôvodnené, a podobne sama osebe nemôže určovať rozsah dôvodov, na ktorých môže tento orgán prípadne založiť svoje rozhodnutie. Ústavné a zákonné medze oprávnení ustanovujúceho orgánu a jeho postavenie sú určovateľom spôsobu jeho rozhodovania (porov. I. ÚS 5/03). Aj kvôli tomu je prerokovaná problematika náročnejšia, keďže súdna rada bola, ako už ústavný súd už uviedol, vymedzená a zakotvená nie veľmi inštruktážne.

9.6 Súdny operujú v normatívnom priestore práva, právneho štátu a vo faktickom priestore demokracie (porov. Soeharno, J. *The Integrity of the Judge. A Philosophical Inquiry*, Ashgate, 2009, s. 20 a nasl.). Tak z práva samotného, ako aj z dôvery verejnosti čerpajú svoju legitimitu. Pri jednotlivých ústavných orgánoch sa prelína komponent vôle a komponent racionálnosti. Telesom, kde je vôľový prvok najsilnejšie zastúpený, je parlament. Na druhej strane stojí súdnictvo, ktoré čerpá svoju legitimitu z expertnosti, z poznania práva.

9.6.1 Ak zostaneme na moment a vo všeobecnej rovine pri súdoch a otázke neodôvodňovania rozhodnutí pojednávajúcich o právach a povinnostiach subjektov práva, ústavný súd v minulosti posudzoval aj prípady týkajúce sa neodôvodňovania rozhodnutí orgánov verejnej moci o právach a povinnostiach subjektov práva, pričom takúto možnosť (neodôvodňovať rozhodnutia) upravovali v tom čase samotné zákony (napr. v tom čase platný a účinný § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Ide napríklad o rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 480/2014, IV. ÚS 308/2011, mutatis mutandis II. ÚS 143/2017.

Ústavný súd v takýchto prípadoch konštatoval, že je povinnosťou konajúcich súdov preskúmajúcich zákonnosť takýchto rozhodnutí využiť možnosť oboznámiť sa s ťažiskovými informáciami zo spisu, nezatvárať pred nimi oči. Súd sa nesmú iniciatívne vyhýbať oboznámeniu sa s rozhodujúcimi skutočnosťami a majú povinnosť poskytnúť vertikálnu ochranu aj v prípadoch, že preskúmané rozhodnutia sa neodôvodňujú. Realizujú túto ochranu síce bez možnosti dotknutého subjektu oponovať, ale zákon možnosťou neodôvodňovať rozhodnutia oponovanie neumožňoval. Ak zákonodarca v zložitosti súčasného sveta explicitne uprednostní len jednoduché konštatovanie pred odôvodnením, sú to potom všeobecné súdy, ktoré chránia práva dotknutých subjektov preverením formálnejších, avšak relevantných stránok procesu, a taktiež sa oboznamujú s dôvodmi takého rozhodnutia, či nie sú neudržateľné.

Ústavný súd však jedným dychom dodáva, že tieto citované rozhodnutia nie sú v prerokovávanej veci sťažovateľky vzhľadom na ich odlišný skutkový a právny základ (za všetky sa pýta uviesť aspoň ten, že v citovaných veciach nešlo o prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok) podkladom pre tento nález a ústavný súd ich uvádza len ako ďalší z hlasov do diskusie o neodôvodňovaní rozhodnutí orgánov verejnej moci.

9.7 Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa zaoberal prípadmi, keď laická porota rozhodovala o závažných trestných činoch, pričom rozhodnutie nebolo odôvodnené. Podľa ESLP to samo osebe neznamená porušenie práva na spravodlivý proces, ak z iných relevantných dokumentov, akými sú obžaloba, či otázky porote, možno

extrahovať odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku (Taxquet proti Belgicku, rozsudok Veľkého senátu, 16. 11. 2010, č. 926/05, body 92 – 100; Judge proti Spojenému kráľovstvu, čiastočné rozhodnutie, 8. 2. 2011, č. 35863/10, body 35 – 39; Boučková, P. Rozsudek Veľkého senátu ve věci Taxquet v. Belgie. Jurisprudence 1/2011, s. 70 a nasl.).

9.7.1 V tejto súvislosti ústavný súd pre komplexnosť pohľadu poukazuje aj na rozhodnutie ESĽP v rozhodnutí Harabin proti Slovenskej republike. ESĽP aplikoval tzv. Eskelinenov test (Harabin proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 58688/11, ods. 119) v rámci ktorého sa na vylúčenie ochrany poskytovanej dohovorom (konkrétne čl. 6 dohovoru) vyžaduje splnenie dvoch podmienok. Prvou je existencia vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá výslovne vylučuje prístup k súdu pre určité pozície alebo kategórie dotknutých zamestnancov. Po druhé, vylúčenie musí byť odôvodnené objektívnymi dôvodmi v záujme štátu (pozri Vilho Eskelinen a ďalší proti Fínsku [VK], č. 63235/00, ods. 61 – 62, ECHR 2007-II). Takto ESĽP konštatoval aplikovateľnosť čl. 6 v jeho civilnej časti na disciplinárne konanie proti predsedovi najvyššieho súdu Chorvátska vedúce k jeho odvolaniu z pozície sudcu najvyššieho súdu. Predovšetkým bol toho názoru, že ochrana čl. 6 zahŕňa prípady prepustenia sudcu a že vnútroštátny systém nevylučuje prístup k súdu v tomto ohľade (pozri Olujić proti Chorvátsku, č. 22330/05, ods. 34 – 45, 5. 2. 2009). To, že čl. 6 dohovoru je aplikovateľný aj na výberové konanie na funkciu sudcu, vyplýva aj z rozhodnutia Juričić proti Chorvátsku, sťažnosť č. 58222/09, rozhodnutie z 26. 6. 2011.

Z uvedeného možno vyabstrahovať, že ochrana dohovorom (t. j. čl. 6 dohovoru v jeho civilnej časti) sa vzťahuje aj na preskúmavanie rozhodnutí súdnej rady prijatých v procese výberového konania na pozíciu sudcu.

Je nutné v tejto súvislosti uviesť, že ESĽP nepovažuje súdnu radu za súdny orgán, ako to vyplýva z rozhodnutia Paluda proti Slovenskej republike (Paluda proti Slovenskej republike sťažnosť č. 58688/11, ods. 38 a 39), ktorý by bol spôsobilý poskytnúť ochranu podľa čl. 6 dohovoru.

Sťažovateľka sa však nedomáha vyslovenia porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9.8 Spôsob, akým ústavodarca nakonfiguroval personálne kreovanie a obsadenie súdnej rady, vniesol do povahy súdnej rady prvok vôľový aj prvok rozumový, ba možno povedať, že súdna rada stojí na priesečníku týchto princípov [„*Niekoľko členských štátov*

Európskej únie – s cieľom zabezpečiť nezávislosť súdnictva alebo z dôvodov zefektívnenia súdneho manažmentu a súdnej administrácie – založili nezávislé sprostredkujúce či prechodné (org. intermediary, pozn.) inštitúcie umiestnené medzi súdnictvom a politicky zodpovednými administrátormi v samotnej vláde, či parlamente.“ In: Voermans, W., Albers, P. Councils for the Judiciary in EU Countries. CEPEJ, Rada Európy 2003].

9.9 Ústavný súd v tejto súvislosti v náleze sp. zn. PL. ÚS 2/2012 z 18. novembra 2015 pri ambícii ústavne relevantne definovať súdnu radu uviedol: *«Pri zohľadnení všetkých uvedených skutočností možno pristúpiť aj k vymedzeniu postavenia súdnej rady v ústavnom poriadku Slovenskej republiky, pričom jej základné charakteristiky nasvedčujú tomu, že ide o súdnu radu hybridného typu. Vyplýva to už zo samotného ústavného zakotvenia jej postavenia (siedma hlava II. oddiel čl. 141a a nasledujúce ústavy) a tiež aj z rozdelenia právomoci orgánov verejnej moci pri ustanovení jej členov, keď deviatich členov volia a odvolávajú sudcovia, troch členov volí a odvoláva národná rada, troch členov menuje a odvoláva prezident republiky a troch členov vláda (čl. 141a ods. 1 ústavy). Súdna rada v pomeroch Slovenskej republiky však priamo v texte ústavy nemá obmedzenia týkajúce sa vyváženeosti členov súdnej rady z hľadiska pomeru sudcov a zástupcov iných profesií, pričom podmienkami pre členstvo v súdnej rade (okrem sudcov) je bezúhonnosť, vysokoškolské právnické vzdelanie a najmenej 15 rokov odbornej praxe (čl. 141a ods. 2 ústavy). Uvedená skutočnosť (vyváženosť členstva v súdnej rade) môže byť za určitých okolností problematická, a to v prípade, ak okrem sudcov aj ostatné štátne orgány do súdnej rady menujú či volia sudcov. Pri prevahe sudcov v súdnej rade totiž súdna rada môže (ale nemusí) podliehať nebezpečenstvu „súdneho korporativizmu“ (corporatism within the judiciary, Benátska komisia, stanovisko, bod 27). Na tomto mieste sa však vytvára priestor pre všetky dotknuté orgány na zavedenie takej vhodnej ústavnej praxe pri ustanovovaní členov súdnej rady, ktorá zabráni justičnému korporativizmu a izolácii a rovnako zachová princíp del'by moci a zodpovednosti.*

O postavení súdnej rady... najviac vypovedajú jej ústavou upravené kompetencie, keď na prvom mieste, ako to už bolo uvedené, je „verejná kontrola súdnej moci“ [čl. 141a ods. 5 písm. a) ústavy], čomu zodpovedajú aj kompetencie súdnej rady v oblasti disciplinárneho konania sudcov [čl. 141a ods. 5 písm. g) ústavy] a odvolávania sudcov

[čl. 141a ods. 5 písm. c), e) a i) a čl. 141a ods. 10 ústavy]. Úloha súdnej rady ako garanta nezávislosti súdnej moci nie je v ústave výslovne uvedená, jednoznačne však vyplýva zo základnej charakteristiky súdnej moci, ktorou je jej nezávislosť (čl. 141 ústavy), pričom je zrejmé, že túto nezávislosť musí dodržiavať a chrániť aj súdna rada, ktorá má okrem už uvedených kontrolných právomocí aj významné legitimizačné postavenie v oblasti menovania sudcov [čl. 141 ods. 5 písm. b), c), e) a f) ústavy], ako aj pri pridelení a preložení sudcov [čl. 141 ods. 5 písm. d) ústavy]. Okrem toho súdna rada spolupracuje s orgánmi sudcovskej samosprávy v etických otázkach výkonu funkcie sudcu [čl. 141a ods. 5 písm. j) ústavy], a pokiaľ ide o jej právomoci v oblasti správy súdov, ústava súdnej rade priznáva len poradný hlas (vyjadruje sa, predkladá stanovisko v oblasti návrhu rozpočtu súdov Slovenskej republiky pri zostavovaní návrhu štátneho rozpočtu). V súlade so všeobecnou charakteristikou tak ani Súdna rada Slovenskej republiky nemá priamo v ústave zakotvené významnejšie právomoci v oblasti správy súdov, tieto však môže vykonávať v rámci ďalších právomocí, ktoré jej prizná zákon [čl. 141a ods. 5 písm. k) ústavy]. Doterajšia judikatúra ústavného súdu Súdnu radu Slovenskej republiky ústavnoprávne charakterizovala ako osobitný sui generis samosprávny ústavný orgán (I. ÚS 62/06, s. 8; I. ÚS 162/09, s. 14; II. ÚS 29/2011, s.11; PL. ÚS 102/2011, s.121) súdnej moci (PL. ÚS 10/05, s. 86), ktorý je najvyšším orgánom súdnej moci (PL. ÚS 102/2001, s. 134; m. m. IV. ÚS 46/2011, s. 12; m. m. I. ÚS 454/2012, s. 18), pričom jedným z jeho základných inštitucionálnych prvkov je nezávislosť (IV. ÚS 46/2011, s. 12), predovšetkým:

- zabezpečuje nezávislé postavenie súdnej moci vo vzťahu k iným orgánom štátu (III. ÚS 79/04, s. 8; III. ÚS 238/05, s. 9; III. ÚS 128/09, s. 13), resp. jej pôsobnosť slúži na vytvorenie mechanizmu zaručujúceho nezávislosť súdnej moci od moci výkonnej (PL. ÚS 17/08, s. 100), resp. je „garantom“ nezávislosti súdnictva a jeho oddelenia od ostatných orgánov štátu (PL. ÚS 10/05, s. 89),

- zodpovedá za chod súdnictva (PL. ÚS 102/2011, s. 121),

- zabezpečuje sudcovskú legitimitu (PL. ÚS 102/2011, s. 134),

- vykonáva správu súdnej moci, t. j. rozhoduje alebo spolurozhoduje alebo sa vyjadruje k otázkam ekonomického, finančného, organizačného a personálneho zabezpečenia výkonu súdnej moci a sčasti aj jeho kontroly (PL. ÚS 10/05, s. 56; PL. ÚS 102/2011, s. 145),

- pôsobí pri správe súdnictva v súčinnosti s ministerstvom spravodlivosti alebo ministrom spravodlivosti (PL. ÚS 10/05, s. 56),

- zodpovedá za transparentnosť súdnictva (PL. ÚS 102/2011, s. 134).

Súdna rada... je osobitný nezávislý ústavný orgán súdnej moci garantujúci predovšetkým nezávislé postavenie súdnej moci a sudcovskú legitimitu, zodpovedajúci za chod súdnictva, správu súdnej moci a súdnictva, ako aj transparentnosť súdnictva, a tak by mal byť plnohodnotným partnerom moci zákonodarnej a výkonnej.»

9.10 Ústavný súd už v minulosti smerom k rozhodovacej činnosti súdnej rady vyslovil, že absencia úpravy postupu, resp. spôsobu výkonu jej právomoci neznamená, že neexistuje implicitná požiadavka objektívnosti (z nej vyplýva aj požiadavka primeranej transparentnosti) postupu orgánov verejnej moci (II. ÚS 5/03; porov. Kühn, Z. Aplikace práva v složitých případech – k úloze právních principů v judikatuře. Praha: Karolinum, 2002, s. 202 a nasl. – Přenesení normotvorní kompetence na nižší složku právního řádu: mezera v zákoně sui generis). Ústavný súd už taktiež konštantne judikoval, že zákaz svojvôle, ktorý je s požiadavkou objektivity spojený ako jeho negácia, je jedným zo samozrejmych znakov materiálneho právneho štátu (porov. PL. ÚS 52/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 12/05). To, že súdna rada pri výkone právomoci napr. hlasuje tajne, neznamená, že nie je možné vyhovieť istým implicitným požiadavkám objektívnosti, a to napríklad vypočutím kandidáta na vymenovanie za sudcu, zverejnením zápisnice z rokovania súdnej rady, verejnosťou zasadnutia, zverejnením záznamu zo zasadnutia či (inou) justifikáciou. Navyše, zo zodpovednosti, presnejšie „spočítateľnosti“ (accountability) súdnej rady z hľadiska objektívneho ústavného práva vyplýva (ako implikácia) subjektívne právo kandidáta na vymenovanie za sudcu uchádzať sa za rovných podmienok o funkciu sudcu (porov. Káčer, M. Múdrejší proti väčšine. In: Procházka, R., Káčer, M. Exemplo ducti. Pocta k životnému jubileu Jozefa Prusáka. Trnava : Právnická fakulta Trnavskej univerzity, 2012. s. 74 a nasl.).

9.11 Na druhej strane konfigurácia súdnej rady sa zreteľne prejavuje v neustálom hľadaní podoby (ne)odôvodňovania rozhodnutí súdnej rady. Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 79/04 uviedol, že uznesenie súdnej rady ako výsledok hlasovania orgánu verejnej moci je právnou skutočnosťou verejného práva vo forme rozhodnutia adresovaného

prezidentovi. Nejde o individuálny právny akt (ako výsledok činnosti príslušného orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti subjektov), ale o osobitný druh právneho konania. Výsledok hlasovania týkajúci sa kreovania verejných, resp. ústavných činiteľov (nielen rozhodnutie súdnej rady o predložení návrhu kandidáta na vymenovanie za sudcu prezidentovi) sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť. Ústavná a zákonná úprava nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti rozhodnutiu. Ústavný súd aj v ďalších obdobných veciach používal tieto východiská (porov. III. ÚS 128/09; porov. tiež Bobek. M. Volba sudce mezinárodního soudu jako právní skutečnost? In: Jiné právo, 13. september 2009).

9.12 Na závery a interpretáciu ústavného súdu uvedené v judikatúre ústavného súdu a citované už v tomto náleze svojho času reagoval zákonodarca novelizáciou § 6 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“), ktorý vo svojich relevantných častiach v čase rozhodovania súdnej rady o sťažovateľkinej veci znel:

„(6) Súdna rada rozhoduje vždy uznesením. Na prijatie uznesenia súdnej rady je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov.

(8) Hlasovanie súdnej rady je verejné; to neplatí

a) ak súdna rada rozhoduje o návrhu na

1. vymenovanie a odvolanie sudcu,

2. vymenovanie a odvolanie predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

3. vymenovanie a odvolanie podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

4. vymenovanie a odvolanie predsedu alebo podpredsedu súdnej rady,

5. voľbu kandidáta na sudcu, ktorý by mal pôsobiť za Slovenskú republiku v medzinárodnom súdnom orgáne,

6. voľbu a odvolanie členov a predsedov disciplinárnych senátov,

b) v ďalších prípadoch ustanovených zákonom.

(10) Z každého zasadnutia súdnej rady sa vyhotovuje zvukový záznam a zápisnica, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia súdnej rady a obsahu prijatých

uznesení zřejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady.

(11) Predseda súdnej rady zabezpečí zverejnenie informácií o činnosti súdnej rady na webovom sídle súdnej rady. Na webovom sídle súdnej rady sa zverejňuje termín zasadnutia súdnej rady, návrh programu zasadnutia súdnej rady a materiály, o ktorých má podľa návrhu programu zasadnutia súdna rada rokovať, a to najmenej 15 dní pred termínom zasadnutia súdnej rady; materiály doplnené na rokovaní súdnej rady podľa § 6 ods. 2 sa zverejňujú v rovnakej lehote ako prijaté uznesenie súdnej rady. Na webovom sídle súdnej rady sa ďalej uverejní prijaté uznesenie súdnej rady, zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady a zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady. Prijaté uznesenie súdnej rady sa uverejní do 24 hodín od jeho prijatia súdnou radou. Zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady a zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady sa uverejnia zároveň s prijatými uzneseniami súdnej rady.“

9.13 Citované právne normy týkajúce sa postupu súdnej rady v konkrétnom konaní v minulosti rozšíril zákonodarca pri rozhodovaní súdnej rady o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti v § 27ga, ktorého relevantné časti v čase rozhodovania súdnej rady o sťažovateľkinej veci zneli:

„(4) Súdna rada rozhoduje o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidáta na vymenovanie za sudcu na neverejnom zasadnutí, na ktorom sa môžu zúčastniť len členovia súdnej rady a kandidát na vymenovanie za sudcu; ďalšie osoby sa ho môžu zúčastniť len so súhlasom súdnej rady. Hlasovanie súdnej rady je tajné.

(5) Súdna rada je povinná pred rozhodnutím o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti umožniť kandidátovi na vymenovanie za sudcu vyjadriť sa k zisteniam vyplývajúcim z podkladov podľa odseku 3, a to tak, aby nedošlo k zásahu do práv tretích osôb a nebol ohrozený zdroj informácií. Predseda súdnej rady je povinný umožniť členom súdnej rady oboznámiť sa s podkladmi podľa odseku 3 aspoň 15 dní pred zasadnutím súdnej rady, na ktorom rozhoduje podľa týchto podkladov. Ak o to súdna rada požiada, Národný bezpečnostný úrad je povinný umožniť súdnej rade nahliadnutie do materiálov, z ktorých sa podklady pre rozhodovanie o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti poskytnú.“

9.14 Zákonnodarca tak našiel v tom čase rovnováhu medzi takpovediac nezávislosťou či autonómnosťou súdnej rady na jednej strane (čl. 141a ústavy) a jej zodpovednosťou i transparentnosťou na strane druhej. Ústavný súd v danom momente nemá dôvod spochybňovať túto rovnováhu nastavenú zákonodarcom (porov. tiež II. ÚS 269/09) a vyslovuje, že pre naplnenie princípu transparentnosti uznesenia súdnej rady nemusia zahŕňať komponent tradičného odôvodnenia, avšak súdna rada je povinná o to poctivejšie dodržiavať požiadavky transparentného konania o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti v zmysle citovaných ustanovení zákona o súdnej rade (možno pripomenúť už citované rozhodnutie ESLP vo veci *Taxquet v. Belgicko*, pričom za pozornosť stojí aj skutočnosť, ako Veľký senát zmiernil svoj postoj oproti pôvodnému senátnemu rozhodnutiu).

9.15 Inak povedané, zo samotného priebehu zasadnutia súdnej rady, otázok kladených uchádzačovi v rámci jeho verejného vypočutia, prípadných reakcií členov súdnej rady či z predložených materiálov musí byť možné vnímať a zistiť, čo bolo konkrétnym dôvodom, pre ktorý napr. nebol uchádzač súdnou radou zvolený, prípadne ktoré informácie zistené o uchádzačovi boli zo strany súdnej rady vnímané ako problematické pre jeho prípadný výkon funkcie sudcu.

10. Ústavný súd, zaštitujúci sa prezentovaným penzom východísk, in concreto hodnotí, že sťažovateľka ako kandidát na vymenovanie za sudcu bola účastníka konania (rozhodovania) pred súdnou radou o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti, dostalo sa jej príležitosti vyjadriť sa k zisteniam vyplývajúcim z podkladov zabezpečených Národným bezpečnostným úradom a samotnou súdnou radou, odpovedať na otázky a klásť otázky členom súdnej rady (t. j. viesť rozpravu), nevznikli pochybnosti nad tým (sťažovateľka nenamieta), že bol vyhotovený zvukový záznam a zápisnica, z ktorej je okrem účasti, programu zasadnutia súdnej rady a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o tomto bode programu zasadnutia súdnej rady.

10.1 Podľa mienky ústavného súdu tak nemohlo postupom súdnej rady a napadnutým rozhodnutím dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy alebo práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústav či práva podľa čl. 25 písm. c) paktu, a to ani vtedy, ak napadnuté rozhodnutie je stručné a nie je bližšie odôvodnené.

10.2 K legitimitě napadnutého rozhodnutia pre počet hlasujúcich – 14 členov súdnej rady, kde v rámci ústneho oznámenia o výsledku tajného hlasovania bol na neverejnom zasadnutí súdnej rady oznámený výsledok hlasovania s pomerom hlasov 9 členov za sudcovskú spôsobilosť sťažovateľky, 5 členov proti, 4 členovia sa nezúčastnili – ústavný súd ďalej uvádza.

10.3 Legitimita napadnutého rozhodnutia sa nemeria počtom hlasujúcich členov (za predpokladu splnenia kvóra pre uznášaniaschopnosť) v konkrétnej veci, ale legitimita je v tomto prípade vecou dôveryhodnosti (transparentnosti) samotnej súdnej rady a jej rozhodovacej činnosti (resp. vecou poznania a správnej aplikácie práva). Vo veci sťažovateľky bola súdna rada uznášaniaschopná a hlasovanie prebehlo v súlade so zákonom o súdnej rade. Ani v tomto prípade nedošlo k porušeniu čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 25 písm. c) paktu.

10.4 Uvedené závery (ratio decidendi) ústavný súd vyslovuje, vnímajúc princíp minimalizácie zásahov do právomocí iných orgánov verejnej moci a rešpektujúc vyvíjajúcu sa tradíciu súdnej rady. Na základe predložených konklúzií tak ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovet (výrok nálezu).

11. Na poli obiter dicta sa ústavný súd pristaví pri náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 21/2014 z 30. januára 2019 (publikovaný pod č. 40/2019 Z. z.), ktorým ústavný súd okrem iného rozhodol, že ustanovenie čl. 141a ods. 9 v časti slov „plniaceho úlohy ochrany utajovaných skutočností“ ústavy v znení ústavného zákona č. 161/2014 Z. z. nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj že ustanovenia § 27ga, § 27h ods. 1 druhej vety a § 31 zákona o súdnej rade nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy.

11.1 Článok 141a ods. 9 ústavy, aplikovaný vo veci sťažovateľky, v čase rozhodovania súdnej rady v sťažovateľkinej veci vo vtedy platnom a účinnom znení znel:

„Súdna rada Slovenskej republiky prijíma stanovisko podľa odseku 5 písm. b) (prijímať stanovisko, či kandidát na vymenovanie za sudcu spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne, pozn.) na základe podkladov od štátneho orgánu plniaceho úlohy ochrany utajovaných skutočností a vyjadrenia kandidáta na vymenovanie za sudcu; podrobnosti ustanoví zákon.“ Ustanovenia § 27ga zákona o súdnej rade platné a účinné v čase rozhodovania súdnej rady o veci sťažovateľky ústavný súd už citoval v bode 9.13 tohto nálezu.

11.2 Ústavný súd však musí hic et nunc konštatovať, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 21/2014 z 30. januára 2019 nemá na ústavnoprávne posúdenie sťažovateľkinej veci senátom ústavného súdu vplyv, keďže na napadnuté rozhodnutie súdnej rady v sťažovateľkinej veci bolo potrebné nahliadať prizmou v tom čase platného a účinného znenia ústavy a zákona o súdnej rade, pre ktoré platila prezumpcia ústavnosti právnych predpisov.

11.3 Ústavný súd tak, rešpektujúc doterajšiu judikatúru ústavného súdu, ako aj nález sp. zn. PL. ÚS 21/2014 z 30. januára 2019, bol oprávnený rozhodnúť a rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spôsobom už uvedeným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu